

Arrest

nr. 153 924 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 24 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE CROOCK loco advocaat Sylvie MICHOLT en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een consultatie van Eurodac blijkt dat verzoeker op 2 maart 2015 een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en op 5 april 2015 een asielaanvraag in Italië.

1.3. Op 17 april 2015 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

1.4. Op 28 april 2015 wordt een overname verzoek gericht aan de Italiaanse overheden.

1.5. Op 6 juli 2015 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht worden stilzweigend in te stemmen met de terugname van de verzoeker.

1.6. Bij schrijven van 8 juli 2015 delen de Italiaanse overheden uitdrukkelijk mee dat zij zich akkoord verklaren met het overnameverzoek op basis van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening.

1.7. Op 24 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A.R.

voornaam : H.A.A.

(...)

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak, vroeg op 13.04.2015 asiel in België. Hij legde copies voor van de identiteitspaginavan een paspoort van Irak met nummer A1734050, afgegeven op 08.05.2011 en geldig tot 05.05.2019; van een identiteitskaart van Irak met nummer 00821763, afgegeven op 29.04.2012, van een nationaliteitsbewijs van Irak met nummer 0271612, afgegeven op 02.05.2011 en van een woonstkaart met nummer 6499817, afgegeven op 30.04.2012.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.03.2015 en op 05.04.2015 werden geregistreerd in respectievelijk Simi (Griekenland) en Crotone (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 17.04.2015 en verklaarde dat hij op 28.01.2015 van Irak naar Turkije vloog. Na een verblijf van 25 dagen in Istanbul en 5 dagen in Izmir reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via het Griekse eiland Simi. De betrokkene vervolgde vandaar meteen zijn weg naar Athene, waar hij vervolgens een maand verbleef. Daarna reisde de betrokkene naar Italië, waar hij 4 dagen verbleef alvorens door te reizen België, waar hij naar eigen zeggen op 09.04.2015 aankwam. De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië en stelde dat hij twee dagen in een opvangcentrum in Crotone verbleef.

De betrokkene reisde het grondgebied van de lidstaten eerst binnen via Griekenland en ging later naar Italië. Hieromtrent verwijzen we naar artikel 3(2) van Verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk

III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Op 28.04.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 08.07.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De Italiaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Napels.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij niet houdt van Italië, van de Italiaanse cultuur en de Italianen. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij België een rustig en aangenaam land vindt.

Middels tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 15.05.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is; omdat het volgens hem een "bijna quasi zekerheid" is dat hij in Italië op straat zal belanden; omdat hij in Italië geen toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming; Italië over onvoldoende tolken beschikt en nog steeds wordt geconfronteerd met een toestroom van immigranten en er volgens de betrokkene geen garanties zijn dat Italië zich niet zal schuldig maken aan "refoulement". De betrokkene stelt dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië dezelfde zijn als in Griekenland en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : AIDA, "Italy- Over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European countries"; "Dublin II regulation National Report - European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation", 19.12.2012; RT, "Italy abandons Refugees without Food, Shoes" van 11.06.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014, The Guardian, "Europe's migrant influx : we need help but we don't know where from" en het rapport over Italië van "Asylum Information Database" van januari 2015. Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 144 123 d.d. 24.05.2015 en n° 138 525 d.d. 13.02.2015)

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulementen de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen danook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om

aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor het volgende verklaarde betreffende zijn verblijf in Italië : "Ik heb vingerafdrukken in Italië maar ik weigerde daar asiel aan te vragen. Ik kwam naar Italië met een jetboot vanuit Griekenland en kwam aan in de stad Crotona . Ik meldde mijzelf aan, samen met een groep vluchtelingen, om medische hulp te krijgen. Ik verbleef 2 dagen in een opvangcentrum in Crotona. Van Crotona nam ik de trein naar Venetië . Ik wilde doorreizen maar omdat Venetië zo een mooie stad was , wilde ik eerst Venetië bezoeken. Ik wilde of naar Canada of naar België dus weigerde ik asiel aan te vragen in Italië". We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij, na aankomst in Italië, twee dagen in een opvangcentrum in Crotona verbleef. Hieruit kunnen we enkel besluiten dat de betrokkene na aankomst in Italië niet aan zijn lot werd overgelaten en niet op straat diende te leven. Verder maakte de betrokkene geen melding van omstandigheden in dat centrum, die door hem als onmenselijk of slecht werden ervaren en hem noopten dat centrum te verlaten. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat hij het centrum verliet omdat hij geen asiel wilde vragen in Italië en zijn weg wilde verder zetten naar België of Canada. Verder zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakte dat hij in Italië geen toegang had tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Betreffende het argument dat de situatie van asielzoekers in Italië dezelfde als die in Griekenland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen in Italië tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1983 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een depressie te hebben door de toestand in Irak. We benadrukken dat dit verklaarde probleem niet werd geattesteerd en dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

Betreffende het argument van de betrokkene dat hij met een "bijna quasi zekerheid" in Italië op straat zal belanden wijzen we er nogmaals op dat de betrokkene na zijn aankomst in Italië wel degelijk werd opgevangen.

In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief

zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreuwenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naareen andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 08.07.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden inde andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toean personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door de betrokkene aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in zijn zaak.

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de beoogde Italiaanse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikelen 3, lid 2 en 17 van de Dublin-III-verordening, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.2. Verzoeker houdt voor niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing aangezien hij in het bezit is van veel recentere informatie dan de gedateerde en niet zeer actuele algemene informatie die de gemachtigde gebruikt om zijn standpunt te onderbouwen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is volgens verzoeker geen rekening gehouden met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier. Hij heeft bij aankomst in Italië aan de lijven mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is. Tevens lijdt hij aan psychologische problemen, als gevolg van de doodsb bedreigingen die hij heeft gekregen in Irak en als gevolg van de traumatische overtocht naar België. Hij heeft een depressie, regelmatig angstaanvallen, onderliggende woede en wantrouwen. Verzoeker betoogt dat gelet op de feitelijke gegevens die verzoeker aan de gemachtigde heeft meegedeeld, als het medisch attest dat hij voegt aan het verzoekschrift, wel degelijk blijkt dat verzoeker behoort tot een groep waarvoor er individuele garanties dienen te worden gegeven. Verzoeker klaagt aan dat er louter naar objectieve informatie wordt verwezen waardoor er op geen enkel manier individuele garanties worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. Er is grote onzekerheid over het feit of hij al dan niet op straat zal belanden. De verzoeker meent dat er in Italië voor individuele asielzoekers geen reële en voldoende gelegenheid is om een asielaanvraag in te dienen. Hij meent dat er in Italië geen effectieve toegang tot de asielprocedure gegarandeerd is. Voorts krijgen asielzoekers in Italië onvoldoende toegang tot betrouwbare informatie en bijstand van een advocaat en een tolk. De verzoeker verwijst eveneens naar persartikels over de massale toestroom van asielzoekers in Italië. Om voormelde systeemfouten te staven, stelt de verzoeker dat hij naar recentere rapporten verwijst dan de gemachtigde in de bestreden beslissing. Ook wijst hij erop dat Italië vraagt dat er vanuit Europa meer hulp komt voor Italië en de vluchtelingen zelf. Vervolgens stelt de verzoeker dat er in zijn hoofde geen

individuele garanties zijn omdat de Italiaanse autoriteiten in eerste instantie verantwoordelijk werden gesteld voor de terugname op basis van een impliciet akkoord. Pas daarna hebben de Italiaanse overheden hun verantwoordelijkheid uitdrukkelijk erkend, maar het feit dat zeer laat werd gereageerd op de vraag tot terugname doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen. De verzoeker meent dat de verwerende partij voor voldoende garanties had moeten zorgen.

3.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.3.2.4. Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het

bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

3.3.2.6. In eerste instantie gaat de Raad na of de verzoeker, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en het recente korte verslag van ECRE, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland* (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielpcedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublinoverdrachten naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13, par. 36).

Met zijn betoog, zoals *infra* nog besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielpcedure en opvangvoorzieningen toont ze geheel niet aan dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114).

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dan ook: "*Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. (...)* Bronnen, die onder meer de Italiaanse

onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

Uit deze grondige analyse blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker toont prima facie niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Verzoeker maakt dan ook prima facie niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III – verordening.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

3.3.2.7. Conform artikel 5 van de Dublin III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de verzoeker gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker volgende verklaringen heeft afgelegd:

“24. De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?

Ik heb vingerafdrukken in Italië maar ik weigerde daar asiel aan te vragen. Ik kwam naar Italië met een jetboot vanuit Griekenland en kwam aan in de stad Crotone . IK meldde mijzelf aan, samen met een groep vluchtelingen, om medische hulp te krijgen .Ik verbleef 2 dagen in een opvangcentrum in Crotone. Van crotone nam ik de trein naar Venetië . Ik wilde doorreizen maar omdat Venetië zo een mooie stad was , wilde ik eerst Venetië bezoeken. Ik wilde of naar Canada of naar België dus weigerde ik asiel aan te vragen in Italië.

34 Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik ben graphic designer en door mijn beroep weet ik dat België een rustig en aangenaam land is. Ik heb veel gelezen op het internet en ik vond dat België het beste land is. Canada is ook goed maar het is moeilijk om er te geraken.

35 Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?

Ik heb een depressie door de toestand in Irak.

36 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik houd niet van Italië. De cultuur en de mensen zie ik niet graag.”

Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verklaringen van de verzoeker die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu de verzoeker thans in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld:

“Op 28.04.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 08.07.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De Italiaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Napels. (...)We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De verzoeker partij meent dat er *in casu* twijfels zijn of hij effectief toegang zal hebben tot de asielprocedure. Vooreerst wijst hij erop dat er enkel sprake is van een impliciet akkoord vanwege de Italiaanse autoriteiten en meent hij verder dat veel afhankelijk is van de goodwill van de personen met wie de asielzoeker bij zijn binnenkomst in Italië geconfronteerd wordt.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.*

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 08.07.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

In het verzoekschrift worden deze concrete motieven niet betwist door de verzoeker. De Raad stelt verder vast dat verzoeker uit het oog verliest dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30). In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Uit lezing van het AIDA-rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Waar de verzoeker voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen, niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). De verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker toont verder geenszins aan dat hij onvermogen is, geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. De verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een

advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker verwijst naar de informatie met betrekking tot de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in een Dublin-procedure niet krijgen, wijst de Raad erop dat de verzoeker niet aantoont welk belang hij op voormelde kritiek heeft, nu hij meerderjarig is.

Waar de verzoeker stelt dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is, daar de brochures niet in alle talen beschikbaar zijn en de politie-eenheden die zich bezig houden met asielzoekers onderbemand zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoeker naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. In dit verband blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeeders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Daarenboven blijkt uit het AIDA-rapport ook dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoeker laat in zijn verzoekschrift na aan te geven dat hij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het gegeven dat de verzoeker tijdens zijn Dublin-gehoor van 17 april 2015 aangaf Arabisch te spreken alsook kennis te hebben van het Farsi, twee talen waarin de informatiebrochures in Italië beschikbaar zijn, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker toegang heeft tot benodigde informatie. Mede gelet op het feit dat in zijn geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ook meent de verzoeker dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en dat er een groot risico bestaat dat hij op straat zal terechtkomen. De verzoeker verliest uit het oog dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublinterugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeeders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het voormelde AIDA-rapport van januari en het recente korte verslag van ECRE, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015. Tevens wordt rekening gehouden met verzoekers individuele situatie.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens zijn verhoor het volgende verklaarde betreffende zijn verblijf in Italië : "Ik heb vingerafdrukken in Italië maar ik weigerde daar asiel aan te vragen. Ik kwam naar Italië met een jetboot vanuit Griekenland en kwam aan in de stad Crotona . Ik meldde mijzelf aan, samen met een groep vluchtelingen, om medische hulp te krijgen. Ik verbleef 2 dagen in een opvangcentrum in Crotona. Van Crotona nam ik de trein naar Venetië . Ik wilde doorreizen maar omdat Venetië zo een mooie stad was , wilde ik eerst Venetië bezoeken. Ik wilde of naar Canada of naar België dus weigerde ik asiel aan te vragen in Italië". We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij, na aankomst in Italië, twee dagen in een opvangcentrum in Crotona verbleef. Hieruit kunnen we enkel besluiten dat de betrokkene na aankomst in Italië niet aan zijn lot werd overgelaten en niet op straat diende te leven. Verder maakte de betrokkene geen melding van omstandigheden in dat centrum, die door hem als onmenselijk of slecht werden ervaren en hem noopten dat centrum te verlaten. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat hij het centrum verliet omdat hij geen asiel wilde vragen in Italië en zijn weg wilde verder zetten naar België of Canada. Verder zijn we van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakte dat hij in Italië geen toegang had tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

(...)

Betreffende het argument van de betrokkene dat hij met een "bijna quasi zekerheid" in Italië op straat zal belanden wijzen we er nogmaals op dat de betrokkene na zijn aankomst in Italië wel degelijk werd opgevangen. In het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report -

Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreuwenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

En

"Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

In zijn verzoekschrift wijst de verzoeker op de tekortkomingen in de opvang en tracht hij zijn betoog te staven door uit verschillende persberichten en rapporten te citeren. Met een dergelijk betoog weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de

Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

De Raad stelt vast dat verzoeker wederom verwijst naar verschillende persberichten en rapporten die reeds door zijn raadvrouw werd overgemaakt aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing en waarmee de gemachtigde ook duidelijk rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. (zie in het bijzonder: *"Middels tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 15.05.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat wat Italië betreft niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de opvang voor asielzoekers ontoereikend en slecht is; omdat het volgens hem een "bijna quasi zekerheid" is dat hij in Italië op straat zal belanden; omdat hij in Italië geen toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming; Italië over onvoldoende tolken beschikt en nog steeds wordt geconfronteerd met een toestroom van immigranten en er volgens de betrokkene geen garanties zijn dat Italië zich niet zal schuldig maken aan "refoulement". De betrokkene stelt dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië dezelfde zijn als in Griekenland en verwijst onder meer naar de volgende bronnen : AIDA, "Italy- Over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European countries"; "Dublin II regulation National Report - European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation", 19.12.2012; RT, "Italy abandons Refugees without Food, Shoes" van 11.06.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014, The Guardian, "Europe's migrant influx : we need help but we don't know where from" en het rapport over Italië van "Asylum Information Database" van januari 2015. Verder verwijst de betrokkene naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten n° 144 123 d.d. 24.05.2015 en n° 138 525 d.d. 13.02.2015)") Verzoeker kan niet nuttig naar dezelfde persberichten en rapporten verwijzen die reeds door de gemachtigde werden beoordeeld, zonder in concreto en precies aan te geven in welke mate de beoordeling van de gemachtigde daaromtrent onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.*

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoeker, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Voorts houdt de gemachtigde tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015. Hij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA rapport van januari 2015 en het AIDA verslag van 30 april 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoeker hem kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

De Raad stelt vast dat in de stukken van het verzoekschrift grotendeels persartikels en rapporten worden aangehaald die dateren van voor het AIDA rapport van januari 2015. Deze gedateerde persartikels en rapporten uit 2011, 2012, 2013 en 2014 kunnen dan ook niet ernstig afbreuk doen aan de actualiteit en de correctheid van de informatie in het AIDA rapport van januari 2015. De rapporten van UNHCR van 5 februari 2015, 6 mei 2015 en 9 juni 2015 (stukken 23, 26 en 27) en het verslag van het bezoek van Europarlementariërs aan Catana (stuk 25) doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. In het AIDA-rapport (p. 54) wordt weliswaar gesteld dat gezien het gebrek aan beschikbare plaatsen en de fragmentatie van het opvangsysteem, het lang kan duren voor er een beschikbare opvangplaats wordt gevonden. Echter wordt hierbij tevens gesteld dat er geen algemene praktijk is zodat het niet mogelijk is om te evalueren hoeveel tijd nodig is om toegang te krijgen tot opvang. Daaraan wordt toegevoegd dat de laatste jaren tijdelijke opvangcentra voor Dublin-terugkeerders zijn opgericht, die tijdelijke opvang voorzien tot het juridische statuut van de Dublin-terugkeerders duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Er is dus sprake van een doorschuifstelsel.

Het persbericht van de BBC van 21 april 2015 (stuk 29) geeft geen enkele concrete informatie over de procedure inzake internationale bescherming en over opvangvoorzieningen in Italië en doet bijgevolg geen afbreuk aan het voormelde. Verzoeker haalt ook enkele krantenartikelen aan die betrekking hebben op bootvluchtelingen in de Middellandse Zee (stukken 30 en 31) doch verzoeker gaat wederom voorbij aan het feit dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder, zodat de situatie beschreven in de krantenartikelen niet meer op hem van toepassing is.

Verzoeker voegt tenslotte nog een aantal berichten die betrekking hebben op een spreidingsplan (stuk 28, 32, 33 en 38). De Raad benadrukt dat het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd afgesproken op EU niveau, niet betekent dat de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 2015, afl. 248/80). Verzoeker maakt bijgevolg prima facie niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder leest de Raad in de genoemde Raadsbesluiten dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor verzoeker die immers verklaarde enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen maar weigerde een asielaanvraag in te dienen in Italië. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

Verzoeker verwijt de gemachtigde dat hij de beschikbare informatie selectief leest, maar hij toont geheel niet concreet aan met welke elementen of inlichtingen uit de beschikbare rapporten geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoeker erop wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname, benadrukt de Raad dat de Italiaanse overheden op 8 juli 2015 uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag hebben bevestigd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier. Verder zullen de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

De verzoeker verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de zijne zijn, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de zgn. Tarakhel-rechtspraak en als volgt motiveerde: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op*

dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1983 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene een depressie te hebben door de toestand in Irak. We benadrukken dat dit verklaarde probleem niet werd geattesteerd en dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn van mening dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.”

De vaststelling dat de depressie van verzoeker niet werd geattesteerd vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Heden legt verzoeker een attest voor van 16 september 2015 waarin door een geneesheer wordt meegedeeld dat verzoeker lijdt aan psychologische problemen, als gevolg van de doodsbedreigingen die hij heeft gekregen in Irak en als gevolg van de traumatische overtocht naar België. Hij heeft een depressie, regelmatig angstaanvallen, onderliggende woede en wantrouwen. Verzoeker betoogt dat gelet op de feitelijke gegevens die verzoeker aan de gemachtigde heeft meegedeeld, als het medisch attest dat hij voegt aan het verzoekschrift, wel degelijk blijkt dat verzoeker behoort tot een groep waarvoor er individuele garanties dienen te worden gegeven.

De Raad stelt vast dat dit attest van 16 september 2015 niet aan de gemachtigde werd overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde er ook geen rekening met kon houden.

Het gegeven dat verzoeker psychologische problemen heeft die verband houden met zijn vluchtverhaal uit Irak en zijn reis naar Europa, bevestigt enkel dat verzoeker als asielzoeker behoort een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers angsten en psychologische problemen in wezen niet zo verschillend zijn van de angsten en psychologische problemen waarmee het merendeel van de asielzoekers omwille van hun vluchtverhalen en hun vluchtreizen naar Europa wordt geconfronteerd. Hiermee toont verzoeker, die een alleenstaande man van 32 jaar is, niet aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). In dit kader verwijst het EHRM naar het recente arrest A.S tegen Zwitserland van 30 juni 2015 waar het EHRM oordeelt dat de Dublinoverdracht naar Italië van een jonge Syrische man met mentale problemen geen schending is van het EVRM. In deze zaak erkende het EHRM dat de verzoeker inderdaad ernstige symptomen van post-traumatische stress had. Het EHRM stelt echter dat de medische toestand van betrokkene niet kritiek is. Er zouden volgens het EHRM ook geen indicaties zijn dat hij in Italië geen gepaste psychologische behandeling zou ontvangen. De nodige medicijnen zijn ook beschikbaar in Italië. Het EHRM oordeelt vervolgens dat een terugkeer naar Italië geen onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat is om te reizen. Het profiel van verzoeker als alleenstaande man vertoont eerder gelijkenis met de jonge Syrische man in de zaak A.S tegen Zwitserland dan met het gezin met zes minderjarige kinderen in het arrest Tarakhel. Derhalve toont de verzoeker met de verwijzing naar allerhande rechtspraak niet aan waarom in zijn geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Verder stelt de Raad vast dat artikel 32 van de Dublin III-verordening voorziet dat specifieke informatie zal worden overgemaakt aangaande de gezondheidstoestand,

bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen aan de Italiaanse overheden, waardoor de continuïteit van medische zorgen kan worden verzekerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde zulke informatie niet zal overmaken noch maakt hij aannemelijk dat de Italiaanse overheden geen rekening zullen houden met deze informatie.

Waar de verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben.

3.3.2.7. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont op het eerste gezicht verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient *prima facie* te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* ongegrond.

De verzoeker voert in het hoofdgeding van zijn middel ook de schending aan van de artikel 17 van de Dublin-III-verordening, van artikel 71/3,§3 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet aan. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren van voormelde artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet

worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn prima facie onontvankelijk.

Het eerste middel is prima facie niet gegrond en is bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.8. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, §1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoeker voorbij gaat aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetwijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetwijziging voorziet de vreemdelingenwet immers in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het Grondwettelijk Hof van januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetwijziging.

Bovendien kan verzoeker niet meer nuttig naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen partijen, uit de lijst van zaken voor het Hof werd geschrapt. Het arrest waarnaar verzoeker verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van ons rechtsmiddel in de UDN-procedure. In casu heeft de verzoeker een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van de verzoeker een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, 4e, 5e en 6e lid van de vreemdelingenwet: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden*

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugdrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

Met onderhavig verzoekschrift wordt uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel en dus doet gans het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake.

Te dezen heeft verzoeker die vastgehouden wordt, één vordering ingesteld, namelijk onderhavige, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Het gehele betoog van de verzoeker over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden door een niet vastgehouden persoon om een hoogdringende behandeling te krijgen is derhalve evenmin dienstig in casu.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetsbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals in casu. Evenmin kan de verzoeker zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Richtlijn 205/85/EG (Procedurerichtlijn) nu de bestreden beslissing geen beslissing is over de inhoud van de asielaanvraag en enkel een beslissing is over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit onderhavig arrest blijkt dat alle grieven behandeld werden, m.i.v. de grief 3 van het EVRM en dit voor verzoeker verwijderd wordt naar Italië. Ten slotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het tweede middel is prima facie niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.9. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; van artikel 3 van het verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de Staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij de Vluchtelingenconventie.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met

artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, mutatis mutandis, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er prima facie - gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift- geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoeker geen toegang zou verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoeker met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd. Daarenboven wijst de Raad erop dat toen de vingerafdrukken van de verzoeker op 5 april 2015 in Italië genomen werden hij niet naar Irak gerepatriëerd werd, maar dat hij opvang heeft gekregen in een opvangcentrum en de mogelijkheid had om een asielaanvraag in te dienen, hetgeen hij heeft geweigerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”*

Verder stelde de gemachtigde: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. (...)"*

Deze elementen van de bestreden beslissing worden door de verzoeker niet weerlegd.

In zijn verzoekschrift citeert de verzoeker uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoeker voorbij aan het gegeven dat hij naar Italië terugkeert als Dublin-terugkeerder. In het AIDA-rapport (p.30) wordt hieromtrent gesteld dat wanneer er nog geen asielaanvraag werd ingediend, Dublin-terugkeerders, net zoals alle andere asielzoekers, een asielaanvragen kunnen indienen die in de gewoontelijke, normale asielprocedure wordt behandeld. In afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker.

In zoverre de verzoeker meent dat naast een analyse van de asielprocedure en de opvang in Italië, de gemachtigde in casu in de bestreden beslissing in concreto had moeten motiveren omtrent het non-

refoulementbeginsel, wijst de Raad erop dat de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde niet geweest had op zijn vrees voor refoulement van Italië naar Irak. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verwacht worden dat hij bij het treffen van een bijlage 26quater op een algemene wijze uitgebreid dient te motiveren omtrent de adviezen, conclusies en bezorgdheden geuit in verschillende rapporten, die niet door de verzoeker aangebracht worden, maar algemeen bekend zijn. Van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt wel verwacht dat hij "a meaningful assessment of the applicant's claim" doet zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het vereist (zaak K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu het geval van de verzoeker beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden die haar geval kenmerken zoals blijkt uit het geen voorafgaat en de bespreking van het eerste middel.

Met zijn betoog maakt de verzoeker partij prima facie geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie; van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht. Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 niet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is prima facie niet gegrond, en is bijgevolg niet ernstig.
Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 oktober 2015 door:

mevr. M. MAES,

Wvd. Voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES